

سختی‌های دنیا نشانه قهر الهی نیست

احمد عدالتیان| در ادامه مرور سوره‌های کوچک قرآن کریم، آیات یک تا پنجم سوره مبارک ضحی(روشنایی روز) را باهم تلاوت می‌کنیم که خداوند متعال می‌فرماید: «وَالضُّحَىٰ. وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ، مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَاقَلَىٰ، وَلَإِنَّ خِرَاجَكَ مِنْ الْاُولَىٰ، وَلَسَوْفَ يَغْفِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ، يَهْ يَ رُشْنَا بِیْ اَغَارُ رُوزِ سُوْغُنْدِ[و] به شب سوگند آن‌گاه که [آرامش] بخشد [که] پروردگارت، تو را وانگذاشته و خشم نگرفته است. همانا آخرت برای تو بهتر از دنیاست و به زودی پروردگارت (چیزی) به تو عطا کند که خشنود شوی.»

این سوره، یازده آیه دارد و در مکه نازل شده است. از آنجا که مخالفان، به خاطر قطع نزول وحی به مدت پانزده روز، به پیامبر اسلام (ص) انبش زینان می‌زدند، این سوره در مقام دل‌داری به ایشان نازل شد و حمایت‌های خداوند از آن حضرت را، از هنگام پیمبی تا رسیدن به رسالت بیان کرد. شاید دلیل قطع وحی آن بود که خداوند به مردم بفهماند که هرچه هست، از اوست و پیامبر (ص) در الفاظ وحی و زمان نزول آن و مقدار آن، از خود اختیاری ندارد. اما خداوند متعال به روشنایی روز و آرامش شب، قسم یاد می‌کند که پیامبر خود را فراموش نکرده است و به زودی او را خشنود و راضی می‌کند.

بنابراین قطع موقت لطف را نباید نشانه غفلت و قهر الهی دانست؛ زیرا فقط این دنیا و امور آن نیست که مهم است، بلکه آخرت و سرای دیگر برای انسان، بسیار بهتر است و اگر در این دنیا سختی می‌بیند، نباید فکر کند که خداوند او را فراموش کرده است، بلکه باید بداند که جزا و خشنودی در آخرت برای او نگه داشته شده است.

سیره بزرگان

به بهانه چهلمین روز ارتحال حجت‌الاسلام والمسلمین حاج شیخ عبدالکریم عبداللّهی نژاد

استاد وظیفه‌گرا و محقق ژرف‌نگر

حجت‌الاسلام والمسلمین دکتر علیرضا علوی نژاد نویسنده و پژوهشگر دینی

در روزگاری که قلم‌ها به گفتن مردان حق، زبان می‌گشایند و دل‌ها در سوگ چهره‌های ماندگار می‌گریند، بر ماست از آن بزرگمردی یاد کنیم که عمری را در سایه‌سار دانش و دیانت سپری کرد و سرانجام، در جوار بارگاه ملکوتی ثامن الحجج (ع) آرامش ابدی یافت. قفیه اندیشمند، حجت الاسلام والمسلمین حاج شیخ عبدالکریم عبداللّهی نژاد، در زمره عالمانی بود که حوزه و دانشگاه را به همدلی نشاند، قلم و منبر را قریب ساخت و با سیرت و سریرت خویش، نامی جاودانه در دفتر علم و فضیلت این مرزوبوم برجای نهاد.

در آغوش خاندان علم و فضیلت

سال ۱۳۲۷ هجری شمسی بود که در دیار سرسبز مازندران، در منطقه واوسر از توابع دودانگه، در خاندانی که ریشه‌های آن در خاک پاک علم و تقوا استوار بود، کودکی به نام عبدالکریم پا به عرصه گیتی نهاد که گویی تقدیر، او را برای خدمتی بزرگ به مکتب اهل بیت (ع) برگزیده بود. او در دودمانی بایلد که برخی اجدادش از علمای برجسته روزگار بودند، از جمله ملاحبدالواسع خراسانی، جدّ شومش که از کاهک سبزوار برخاست و به عزم نشر معارف، رهسپار دیار واوسر شد و مشعل دانش را در دودانگه مازندران، فروزان ساخت. این میراث‌گران سنگ، بی‌گمان در جان و روان آن نوزاد خاندان فضل، نشانی ماندگار برجای نهاد.

آغاز تحصیل در مکتب‌خانه و هجرت به خراسان

نخستین جرعه‌های دانش، در مکتب‌خانه واوسر به کام این تشنه حقیقت ریخته شد و سپس قدم در حوزه علمیه نکانه‌ها و دبیری نیابید که زیر نظر آیت الله کوهستانی، آن عارف فرزانه، در مدرسه علمیه ایشان در کوهستان، آفاق تازه‌ای از علوم آل محمد (ص) بر او گشوده شد. اما دل او راهی دوردست می‌جست؛ راهی که به قبله‌گاه عارفان و پناهگاه مشتاقان می‌انجامید.

سال ۱۳۳۹ هجری شمسی بود که به مشهد مقدس هجرت کرد. در مدارس علمیه پربزاد و سلیمان خان اقامت گزید و در سایه امن مضجع منور رضوی، سال‌ها به تحصیل، تهذیب و ترکیه پرداخت و از چشمه‌ساران جوشان این دیار مقدس سیراب گشت.

آیینیه‌ای از اخلاق، سیرت و سریرت

اما آنچه نام او را در دل‌ها جاودانه کرد، فراتر از دانش و قلم‌وی سیرت بود. استاد عبداللّهی نژاد، تواضع و متانت را با حسن خلق درآمیخته بود، متعبد و متدین بود و در گفتار و رفتار، دقیق‌النظر و اهل تحقیق بود و حساب‌شده عمل می‌کرد. شخصیتی جامع داشت، با مناعت طبع و با استقلال در رأی و اندیشه سیر می‌کرد، اما در عین حال اهل مردم‌داری و مدارا بود. نظم و برنامه در تاروپود زندگی‌اش تنیده شده بود و خوش‌سیما و خوش‌مجلس بود. اما شاید زیباترین جلوه وجودی او، عشقش به اهل بیت (ع) بود، اهل بکا بود و دیده‌اش با یاد مصائب آل الله (ع) می‌گریست و هر ساله در آخر ماه صفر مجلس سوگواری در منزلش برپا می‌داشت.

پرواز به ملکوت

سرانجام، تقدیر چنین رقم خورد که این عالم فرزانه، در چهارم مرداد سال ۱۴۰۵ هجری شمسی، در راه رسالت همیشگی‌اش - سفر سالانه تبلیغی به مازندران - در سانحه رانندگی، همراه با همسر گرامی‌اش، دار فانی را وداع بگوید و به دیدار معبود بشتابد و موجی از غم و اندوه را در میان نزدیکان و ارادتمندانش به همراه آورد.

پیکر مطهر این استاد فرزانه در مشهد مقدس تشییع شد و آیت الله حاج سیداحمد علم الهدی، نماینده ولی فقیه و امام جمعه مشهد، بر او نماز گزارد و در رواق حضرت زهرا (ص) حرم مطهر رضوی به خاک سپرده شد، آرامگاهی که خود، پاداش سال‌ها عشق و خدمت به آستان رضوی بود. استاد حاج شیخ عبدالکریم عبداللّهی نژاد، از مکتب‌خانه واوسر تا کرسی‌های بلند حوزه و دانشگاه، و از دل سیردگی به اهل بیت (ع) تا آرامش ابدی در جوار حضرت ثامن الحجج (ع)، تمام هستی خویش را در راهی پیمود که جز رضای حق و خدمت به مکتب، مقصدی نداشت. اینک که یاد او را گرامی می‌داریم، بر ماست که راهش را ادامه دهیم و نامش را با افتخار، زمزمه‌گر باشیم. علیه رحمه الله و رضوانه! روحش شاد و راهش بررهو باد!

شکر

شاهرامانews.ir
۱۴
۱۳ شهریور ۱۴۰۵
۲۸ شهریور ۱۴۰۵
۲۸ شهریور ۱۴۰۵

معارف

ویژگی‌های یاران حضرت حجت (عج) چیست؟

چهره‌هایی آشنا، یاران خاتم‌الاولصیا (عج)

گزارش

سمانه رضوانی | یاران امام زمان (عج) در نگاه روایات، ابرقهرمانان افسانه‌ای نیستند که دستیابی به صفاتشان محال باشد، بلکه انسان‌هایی حقیقی با ویژگی‌های روشن و الگوساز هستند. آن‌ها از جنس ما هستند، اما ایمانی استوارتر، دل‌هایی آهنین‌تر و عبادتی شبانه‌روزی دارند. در عین حال، جوانانی پرتلاش، فداکار و بصیر هستند که نه در انزوا، بلکه در متن جامعه زندگی می‌کنند. شناخت این ویژگی‌ها، نه تنها امید به آینده را در دل ما زنده می‌سازد، بلکه مسیر زندگی امروزمان را نیز روشن می‌کند؛ زیرا می‌آموزیم که می‌توان با ایمان، اطاعت، قدرت، عبادت و دانش، خود را برای یاری حضرت آماده ساخت.

بنجشنبه‌های مهدوی

دل‌هایی از جنس آهن و ایمان ریشه‌دار	اطاعت بی‌چون و چرا از امام (ع)	جوانانی قدرتمند با ظاهری یک‌دست
نخستین و برجسته‌ترین ویژگی یاران امام زمان (عج)، استحکام ایمان و یقین‌راسخ آن‌هاست. در روایتی از امام صادق (ع) آمده است که دل‌های این مردان، مانند پاره‌های آهن است و هیچ شک و تردیدی درباره ذات مقدس خداوند در آن‌ها راه ندارد. این تشبیه به آهن، نشان از صلابت و پایداری مثال‌زدنی آن‌هاست؛ همان‌طور که آهن در برابر فشار خم نمی‌شود، ایمان آن‌ها نیز در سخت‌ترین شرایط ثابت می‌ماند. امام باقر (ع) نیز می‌فرماید: «مؤمن از کوه قوی‌تر است؛ زیرا از کوه می‌توان تکه‌هایی جدا کرد، اما چیزی از ایمان این افراد کاسته نمی‌شود.» این ویژگی، آن‌ها را از هرگونه تردید و سستی در راه خدا و امام، دور می‌سازد و سبب می‌شود در زمان غیبت، نه تنها دچار انحراف نشوند، بلکه هر روز بر یقین خود بیفزایند. چنین ایمانی، حاصل سال‌ها مجاهده با نفس و دوری از گناهان است و به همین دلیل، هیچ حادثه یا شبهه‌ای نمی‌تواند آن را متزلزل کند.	دومین ویژگی بارز یاران حضرت حجت (عج)، اطاعت‌پذیری کامل آن‌ها از فرمان امام است. امام صادق (ع) در این باره فرموده‌اند که این مردان، از کنیزی که در برابر مولای خود قرار دارد، مطیع‌ترند. این اطاعت، نه از روی ترس یا ناگامی، بلکه از روی معرفت عمیق به جایگاه امامت و عشق خالصانه به حضرت است؛ به‌گونه‌ای که در میدان نبرد، جان خود را سپر امام می‌کنند و او را در میان خود حفظ می‌کنند. این تسلیم محض، نشانه‌ای از بالاترین درجه وفاداری و شناخت آن‌هاست. درحقیقت، آن‌ها می‌دانند که فرمان امام، همان فرمان خداست و هرگز میان خواسته خود و خواسته او تردید نمی‌کنند. این اطاعت، نه تنها در جنگ، بلکه در تمام لحظات زندگی آن‌ها جاری است؛ از نحوه خوردن و خوابیدن تا چگونگی رفتار با دیگران. آن‌ها الگوی عملی تسلیم در برابر ولی خدا هستند و همین ویژگی، باعث می‌شود که لشکران‌ها، منسجم‌ترین و منظم‌ترین سپاه تاریخ باشد.	برخلاف برخی که یاران امام مهدی (عج) را افرادی کهنسال و روزگاردیده تصور می‌کنند، روایات بر جوان بودن آن‌ها تأکید دارند. امام باقر (ع) می‌فرماید: «اصحاب مهدی (ع) همگی جوان هستند و افراد پیر در میان آن‌ها به اندازه سرمه در چشم و نمک در غذا، ندارند.» همچنین در وصف ظاهری آن‌ها آمده است که همگی از نظر زیبایی، قامت و لباس، یکسان و هماهنگ هستند. این قدرت و هماهنگی ظاهری، نشان از آمادگی جسمانی و روحی آن‌ها برای همراهی با امام در تحولات بزرگ جهانی دارد. جوانی آن‌ها، به معنای نشاط، سرعت عمل و توان جسمانی زیاد است که در هنگام برپایی قیام جهانی، نقشی کلیدی ایفا می‌کند. افزون‌بر این، یک‌دستی ظاهر آن‌ها، نماد وحدت و برادری است و هیچ‌گونه تفاوت طبقاتی یا نژادی در میان‌شان دیده نمی‌شود؛ چراکه همه در راه یک هدف واحد گام برمی‌دارند.

عابدان شب و شیران روز	شناخت عمیق و بصیرت نافذ
ویژگی دیگر یاران امام عصر (عج)، عبادت و پارسایی بی‌حد آن‌هاست. امام صادق (ع) در روایتی می‌فرماید: «... شب‌ها را به عبادت می‌ایستند و زمزمه مناجات‌شان همچون صدای زنبور عسل به گوش می‌رسد.» در مقابل، روزها را روزه می‌گیرند و در میدان جنگ، همچون شیرانی دلیر هستند. «این تلفیق عبادت خالصانه شبانه با شجاعت و قدرت روزانه، تصویر کاملی از انسان‌های الهی ارائه می‌دهد که هم بندگان شب‌زنده‌دارند و هم پاسدارانی شجاع برای حق. این دو ویژگی در کنار هم، نشان می‌دهد که آن‌ها افرادی افراطی و تک‌رو نیستند، یعنی نه آن قدر در عبادت غرق می‌شوند که از مسئولیت‌های اجتماعی غافل شوند و نه آن قدر در میدان نبرد، خشن می‌نمایند که از لطافت عبودیت دور افتند، بلکه ترکیبی متعادل از عشق و قدرت را به نمایش می‌گذارند که الگویی کامل برای همه منتظران است.	آخرین ویژگی یاران امام زمان (عج) که به نوعی ریشه همه صفات دیگر است، معرفت و شناخت کامل آن‌ها از خدا و امام خویش است. حضرت امیرالمؤمنین علی (ع) در این باره می‌فرماید: «آن‌ها مردانی مؤمن هستند که خدا را آن‌گونه که شایسته است، شناخته‌اند.» این معرفت، به آن‌ها بصیرتی می‌دهد که در زمان غیبت امام، گویی او را با چشم می‌بینند و هرگز از راه حق منحرف نمی‌شوند. چنین افرادی، بهترین پشتوانه برای برپایی حکومت عدل الهی در سراسر جهان هستند. این شناخت، فقط به دانسته‌های نظری محدود نمی‌شود، بلکه در عمل و رفتارشان نیز تجلی پیدا می‌کند؛ به‌گونه‌ای که در مواجهه با شبهات و فتنه‌ها، به سرعت راه درست را تشخیص می‌دهند. به عبارت دیگر، آن‌ها نه تنها عالم‌اند، بلکه به علم خود عمل می‌کنند و از آن برای هدایت دیگران نیز بهره می‌برند. این بصیرت عمیق، ضامن ماندگاری و پیروزی آن‌ها در همه مراحل است.

درنگی در پیوند میان انسان منتظر و امام غایب

و توانا هستی؛ آن حضرت را با کلماتی که در این فراز آمده‌است، وصف می‌کنی تا مشخص کنی که انتظار آن حضرت را در سینه داری و هرگز بنا نداری دل از او برکنی.

تمنای ظهور

خدا یا! سلام و صلوات را بر او و ولی تو و فرزند اولیای توست. از زانی دار! آن‌ها که اطاعتشان را بر همه خلق واجب کردی و هرگونه آلودگی را از آن‌ها زدودی تا موجب هدایت بندگان شوند. حال که ما را با چنین خانواده‌ای راهنمایی کردی، پس زمینه حضور هرچه بیشتر آن‌ها را فراهم کن! پس، او را یاری کن و از طریق او، دینت را و با ظهور او، او و شیعیان را یاری فرما و ما را نیز در زمره آن‌ها قرار ده! وقتی ظلمات آخرالزمان همه عقل‌ها را برباید، شیعیان تو به تنهایی کاری از پیش نمی‌برند؛ یک نصرت نهایی نیاز است که از طریق آن، بتوانند ظلمات آخرالزمان را بربایند.

تقاضای رفع موانع ظهور

خدا یا، او را از شر هر ماجراجو و متجاوز و از شر جمیع خلقت و از همه خطراتی که از چپ و راست و جلو و عقب ممکن است به او برسد، حفظ بفرما و نگهداشش باش! و در

مودت و ارادت به این ذوات مقدس را از ما بپذیر و به نتیجه برسان!

عالی‌ترین تقاضا، در اوج امیدواری

خدا یا! از تومی‌خواهم که صلوات و رحمت خود را بر محمد (ص) از زانی داری و قلم را از نور یقین و سینه‌ام را با نور ایمان و فکرم را با نور نیت، تصمیمم را با نور علم و قوتم را با نور عمل و زبانم را با نور صدق و دینم را با نور بصیرت که در نزد توست، دیده‌ام را با نور روشنگر و گوشم را با نور حکمت و ارادتت را با نور دوستی به محمد (ص) و آل او برکنی. تا از آن‌هایی باشم که هنگام ملاقات با تو، به عهدی که بسته‌ام، وفا کرده باشم و سراسر وجودم از رحمت تو پوشیده شود.

بر عاشقان فریضه بودجست و جوی دوست

ای خدا، درود و رحمت را بر حجت خود از زانی دار! آن امام غایبی که هم اسم رسول خدا (ص) است و حجت تو در زمین و دعوت کننده به سوی راه توست، هم او که قیام کننده قسط است و به فرمانت انقلاب خواهد کرد، دوست مؤمنان، ویران‌کننده کافران و روشنگر حق است، سخت‌مواظب تجاوزکاران است که تو در سرازیر کردن صلوات و رحمت بر او قادر

حائیه سالام! امام زمان (عج)، امامی است دست‌یافتنی و به همین دلیل به او سلام می‌کنیم. اواز ما به ما نزدیک‌تر است؛ چون به عنوان انسان کامل، جان‌جان ماست. ما برای بندگی خلق شده‌ایم و باید وجودمان به بندگی ختم شود، بندگی محض هم که امام زمان (عج) هستند. اگر گوش به ندای قدسی‌شان دهیم، حضرت ما را منور به نور بندگی خدا می‌کنند. دعا‌هایی که در رابطه با ایشان می‌خوانیم، برای همین است که جهت جانمان به طرف آن حضرت بیفتد. اگر این را دانستیم، همه حجاب‌هایی که بین ما و اوست، برطرف می‌شود.

برکات حضور امام در زندگی

ای مولای من که برنامه‌ریزی زندگی‌ام را با دستورات شما تنظیم کردم، به شما عرض می‌کنم که جان من به خدای یگانه و نیز به رسول اکرم (ص) و امیرالمؤمنین (ع) و به شما فرزندان آن حضرت، از اول تا آخر، مؤمن است. همه شما از طرف خداوند برای تبیین حقیقت انتخاب شده‌اید. اگر شما نبودید، ما چگونه می‌توانستیم در مسیر تعادل قرار گیریم؟ ای اوصیای رسول خدا (ص)! یاری و ارادت‌م در خدمت شماست، پس خدا یا! آن یاری و این

درنگ

